

EL LLENGUATGE

Suposar

Recordem una vella frase humorística que havia estat molt popular: *Suposant que suposéssim que fèssim una suposició...* Supposem que deu haver caigut en desuetud, perquè fa molt de temps que no l'hem sentida. Però qui sap si, en el cas d'haver-se mantingut viva aquesta frase, algú avui la diria d'aquesta manera: «Suposant-nos que ens suposéssim que ens fèssim una suposició...». Efectivament, el verb *suposar* mai no ha estat cap verb pronominal —tal com ho són, per exemple, *queixar-se* o *adonar-se*—, i doncs, s'ha d'usar sempre sense el reforç del pronom que revesteix la mateixa forma que el pronom reflexiu. Per tant, d'acord amb l'exemple esmentat, que prové d'un llenguatge encara no viciat, en lloc de frases avui molt usuals com és ara «Em suposo que vindrà», «Ens suposem que sí», «Per què t'ho suposes», caldria dir *Suposo que vindrà*, *Suposem que sí* i *Per què ho suposes?* I, anàlogament, tal com també hem vist, s'hauria de dir el mateix sobre la frase verbal *fer una suposició*, que es pot considerar gairebé una locució, i que en alguns casos es pot usar amb el mateix valor que *suposar*: en lloc de «Fem-nos la suposició que dirà que sí» caldria dir *Fem la suposició que dirà que sí*.

Cal fer observar que el fet que l'ús d'un verb determinat exigeixi l'acompanyament d'una partícula pronominal és independent del valor que atribuïm a aquest verb. Volem dir que dos verbs poden ésser usats amb el mateix significat independentment del fet que l'un sigui pronominal i l'altre no. Així, un dels verbs que es poden proposar com a sinònim de *suposar* és *imaginar*, el qual, precisament, amb el seu significat principal no és cap verb pronominal però exigeix el reforç del pronom quan és usat amb un sentit idèntic (o si es vol, afi) al de *suposar*. Diem, així, *L'autor va imaginar una situació molt divertida*, però *Ja m'imagino* (és a dir, *ja suposo*) *que deus haver tingut molta feina*.

I en aquest cas, cosa curiosa, alguns incorren en el defecte contrari al que hem indicat en l'ús de *suposar*, car diuen «Ja ho vaig imaginar» en lloc de *Jo m'ho vaig imaginar*.

Convé indicar, d'altra banda, que certes frases poden admetre la companyia d'un pronom personal, com és ara *Ens suposen fora de Barcelona* o *Em suposa una fortuna que no tinc*. Però els pronoms d'aquestes frases representen uns complements del verb (acusatiu i datiu, respectivament) i no són, per tant, cap mer reforç.

Albert Jané